

Skifteretten skal med andre ord i intet af disse tilfælde tage aktiverne i sin varetægt. I tvangsakkordboer er midlerne i den akkordsøgendes eller hans repræsentants besiddelse. I de boer, der omhandles i skiftelovens § 82, vil parterne som regel have rådigheden over aktiverne.

Efter reglen i *stk. 1* påhviler det skifteretten at drage omsorg for, at skifteafgiften udredes af boets midler, forinden udlodning finder sted. Sker der udlodninger under boets behandling, må det påses, at de fornødne midler til dækning af afgiften tilbageholdes.

Den gældende bestemmelse om skifterettens — d. v. s. vedkommende tjenestemands — ansvar for afgiften er ikke foreslået opretholdt. Der findes ikke i den øvrige lovgivning regler om tjenestemænds ansvar for beregning og indbetaling af retsafgifter, og sådanne regler skønnes heller ikke påkrævede for skifteafgiftens vedkommende. Spørgsmålet om tjenestemænds ansvar på dette område vil herefter være at afgøre efter de almindelige erstatningsregler, jfr. herved betænkningen om statens og kommunernes erstatningsansvar nr. 214/1959, side 54, sp. 2.

I *stk. 2*. foreslås, at reglen i *stk. 1* finder tilsvarende anvendelse i boer, der behandles af eksekutorer. På grund af eksekutorernes særlige stilling er disses ansvar for skifteafgiften foreslået opretholdt.

I *stk. 3* foreslås i overensstemmelse med gældende ret, at lodtagerne i et bo, der overgår til privat skifte, hæfter solidarisk for afgiften. Dette ansvar begrænses dog ved reglerne i *stk. 4*.

I *stk. 4, 1. pkt.*, foreslås ved skifte af fællesbo mellem en ægtefælle og førstafdødes arvinger, at alene ægtefællen hæfter for afgiften af den del af boet, hvorover han har rådighed under skiftet, jfr. de indledende bemærkninger til denne paragraf. Man finder ikke, at der bør pålægges arvingerne noget ansvar herfor, da de kun har krav på at få deres arvelod udbetalt og i øvrigt ikke er beføjede til at blande sig i ægtefælens dispositioner. Denne bestemmelse gælder såvel, når bobehandlingen bringes til ende ved skifteretten, som når boet udleveres til fortsat privat skifte. I *stk. 4, 2. pkt.*, er det ud fra samme synspunkt foreslået, at hver ægtefælle ved skifte efter skiftelovens kapitel 6 kun skal hæfte for skifteafgiften af sin bodel. Denne regel vil have særlig betydning, hvor størstedelen af aktiverne i fællesboet hører til den ene ægtefælles — i reglen mandens — bodel. I *stk. 4, 3. pkt.*, foreslås dog, at ægtefællerne hæfter solidarisk for den i § 29, *stk. 1, nr. 3* til et bestemt beløb fastsatte afgift.

Under *stk. 5* falder såvel tvangsakkordboer som de i skiftelovens § 82 omhandlede boer.

I *stk. 6* bestemmes, at afgiften i andre boer end de i *stk. 1* nævnte skal indbetales inden 14 dage efter forfaldstid. Endvidere foreslås, at der ved betaling efter nævnte frist skal svares *renter* som i overensstemmelse med andre skatte- og afgiftslove, jfr. f. eks. statsskattelovens § 38, *stk. 4*, foreslås fastsat til $\frac{1}{2}$ pct. månedlig. Rentebeløbet afrundes opefter til nærmeste kronebeløb, der er deleligt med 10, jfr. § 59.

Reglen i *stk. 7* stemmer med gældende ret, jfr. justitsministeriets skrivelse nr. 118 af 8. april 1942 og justitsministeriets cirkulære nr. 6 af 18. januar 1960. Da der i hidtidig praksis har været en del tvivl med hensyn til, i hvilket omfang fri proces under skifte medfører fritagelse for erlæggelse af skifteafgift, har man, for så vidt angår den i nærværende kapitel omhandlede skifteafgift, ment at burde optage en udtrykkelig bestemmelse om spørgsmålet i retsafgiftsloven.

Om fri proces i forhold til de i kapitel 6 omhandlede afgifter se forslaget § 41 og bemærkningerne hertil.

I forbindelse med de her behandlede spørgsmål vil det være naturligt at gøre rede for gældende retsregler om *sikkerhedsstillelse* for skifteafgifter.

Efter konkurslovens § 48, *stk. 2*, og tvangsakkordlovens § 1, nr. 7, og § 3, *stk. 3*, kan der, inden et bo tages under konkursbehandling, eller forhandling om tvangsakkord åbnes, forlanges sikkerhedsstillelse for omkostninger (herunder også afgifter). Det er en selvfølge, at der ikke kan forlanges sikkerhedsstillelse, når skifteretten i embeds medfør skal tage dødsbo under behandling, jfr. justitsministeriets skrivelse nr. 78 af 28. marts 1911.

I separations- og skilsmisseboer, der kun efter begæring skal tages under behandling anser skifteretterne sig for beføjede til at forlange sikkerhedsstillelse for omkostningerne, herunder også afgifterne, jfr. tildels justitsministeriets skrivelse nr. 127 af 28. juli 1928. Det bemærkes, at et krav om sikkerhedsstillelse selv med et mindre beløb i sådanne boer ofte bevirker, at ægtefællerne enes om privat skifte. Også i dødsboer må skifteretten, når en efterlevende ægtefælle, der hensidder i uskiftet bo, skal skifte med førstafdødes arvinger, være beføjet til at forlange sikkerhedsstillelse, men i praksis vil det yderst sjældent blive krævet. Endelig kan der blive tale om sikkerhedsstillelse, når et bo (interessentskabsbo og lignende bo) skal tages under behandling i medfør af skiftelovens § 82. Der henvises i øvrigt til *Niels Harbou*, Dødsbo- og fællesbo, 1945, side 45, *Munch-Petersen*, Skifteretten, 1956, side 28 og 31, og samme i *Juristen* 1947, side 266 ff. Endvidere henvises til forslaget § 62.